

Att upptäcka något orent efter avslutat bön

Att Inse Förekomsten av Najāsah ^(Orent) på Sig Självt Efter Bönens Avslutning

Muhammad ibn Salih al-‘Uthaymin

Bevis för att man inte behöver upprepa sin ṣalāh vid insikten om eller påminnelsen om förekomsten av najāsah i efterhand.

Den Hanbalitiska regelverket för den som är omedveten, glömsk eller okunnig om Najāsah (orenhet)

Enligt den Ḥanbalītiska madh`hab behöver den som ser najāsah [på sina kläder eller kropp] efter bönen, men var omedveten om den under bönen, inte upprepa sin ṣalāh. Vad gäller den som visste att den hade smutsat hans kläder, men glömde det eller var okunnig om dess plats, måste han upprepa sin ṣalāh.

Den najāsah som avses här är en mängd som inte kan förbises. Eftersom förekomsten av en mängd som kan förbises inte skadar ens ṣalāh.

Att upptäcka något orent efter avslutat bön

”På honom” det vill säga antingen på hans kropp eller kläder. Två scenarier har nämnts här:

Behandlat i uttalandet: ”men var omedveten om den.” Det vill säga, okunnig om huruvida najāsah hade smutsat honom under hans bön, eller efter dess avslutning. I denna omständighet behöver han inte upprepa sin ṣalāh av två skäl:

- Ṣalāh har redan avslutats utan säkerhet om ett korrumpierande element. Det grundläggande tillståndet för bönen är att najāsah inte existerar. Av denna anledning, om en person skulle ha tvivel efter att ha bett angående antalet rak‘ahs, och undrar om han bad tre eller fyra, spelar sådana tvivel ingen roll. Ṣalāh har redan avslutats.
- Denna person vet inte om denna najāsah smutsat honom före hans taslīm eller efter det. Hans ursprungliga tillstånd är ett som (antas vara) fritt från det och han behöver därför inte be sin ṣalāh igen.

Även om han är nästan säker på att najāsah hade smutsat honom före ṣalāh, behöver han inte upprepa den. Detta beror på att nästan säkerhet här är detsamma som att hysa tvivel. Att tvivla på existensen av något är detsamma som att det inte existerar. Av denna anledning, när Sändebudet (صلى الله عليه وسلم) tillfrågades angående en man som stördes av innehållet i sin mage under bönen och fick tvivel om huruvida gaser hade lämnat hans kropp eller inte, sade han (صلى الله عليه وسلم): ”Låt honom inte avbryta bönen tills han antingen hör dess ljud eller känner dess lukt.”¹ Också på grund av regeln i rättsvetenskap: ”Säkerhet kan inte avlägsnas utom med det som på liknande sätt är säkert.” Därför förblir det som är säkert opåverkat av det som endast är troligt eller tveksamt.

En person som visste att han var smutstadd av najāsah under bönen, men var omedveten om det när han utförde handlingen som sådan, på ett sådant sätt att han inser det efter bönens avslutning. Det är den Ḥanbalītiska madh`habens åsikt att han måste upprepa sin ṣalāh. Ett exempel på detta skulle vara om en man bad och vid utförandet av taslīm i slutet, ser han torkad najāsah på sina kläder. Han är säker på att najāsah i fråga smutsat hans kläder innan han påbörjade ṣalāh, även om han inte insåg det vid den tidpunkten.

Det finns tre former av okunnighet:

1. Att veta att najāsah hade smutsat ens kläder under bönen men bara inse det efter bönens avslutning.
2. Att känna till närvaron av najāsah under bönen, men vara okunnig

Att upptäcka något orent efter avslutat bön

om huruvida den är av tillräckliga proportioner för att ogiltigförklara den ṣalāh som utförs. Till exempel, medan en man ber ser han fläckar på sina kläder. Han vet inte om mängden najāsah är tillräckligt liten för att förbises eller inte. Det klagas sedan för honom att dess mängd inte kan förbises.

3. En person känner till dess närvaro under bönen även om han är okunnig om det faktum att borttagning av najāsah är en förutsättning för ṣalāh. Exemplet på detta är självklart.

I alla tre dessa scenarier måste personen upprepa sin ṣalāh [enligt den Ḥanbalītiska madh`hab] på grund av bristande uppfyllelse av en av förutsättningarna för ṣalāh vilket är det fullständiga undvikandet av najāsah. Det är som om han bad utan att utföra wuḍū' på grund av att han glömde att han hade ogiltiggjort den.

Vad gäller vårt uttalande "men glömde det", det vill säga han glömde att najāsah hade smutsat honom och insåg det först efter att ha sagt taslīm. Han måste upprepa sin ṣalāh enligt den Ḥanbalītiska madh`hab för att ha misslyckats med att uppfylla en av förutsättningarna för ṣalāh vilket är det fullständiga undvikandet av najāsah. Detta är detsamma som att han glömsk bad efter att ha ogiltiggjort sin wuḍū'. Detta gäller också för honom att glömma att rengöra det.

Den Korrekta Ståndpunkten är att Han Inte Behöver Upprepa Sin Ṣalāh

Den korrekta åsikten i alla dessa frågor är att han inte behöver upprepa sin ṣalāh oavsett om han glömde att han var smutstadd av najāsah, eller glömde att rengöra den, eller var okunnig om dess närvaro, eller okunnig om att ett visst ämne betraktades som najāsah, eller okunnig om regelverket, eller okunnig om huruvida den hade smutsat honom före påbörjandet av ṣalāh eller efter det. Beviset för detta är den övergripande, heltäckande, stora juridiska principen som Allah instiftat på behåll av Sina tjänare i Sitt uttalande:

لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۗ لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ ۗ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِن نَّسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا

"Allah belastar inte en person utöver hans förmåga. Han får belöning för det (goda) som han har förvärvat, och han straffas för det (onda) som han har förvärvat. 'Vår Herre! Straffa oss inte om vi glömmet eller begår misstag.'" (Al-Baqarah, 2:286)

Att upptäcka något orent efter avslutat bön

Denne man som har ägnat sig åt det som är förbjudet har endast gjort det av okunnighet eller glömska. Allah har friat honom från straff på ett sådant sätt att ingenting återstår för vilket han kan hållas ansvarig.

Det finns också ett specifikt bevis som gäller denna fråga. När Allahs Sändebud (صلى الله عليه وسلم) bad i skor smuttsade av najāsah och informerades om dess tillstånd av Jibrīl (عليه السلام), startade han inte om sin ṣalāh [utan tog helt enkelt av sina skor under bönen]. ² Detta bevisar att detta inte ogiltiggjorde början av hans ṣalāh, precis som det inte ogiltiggjorde resten av den.

[F]: Vad har hindrat dig från att analogisera denna fråga med frågan om en person som glömskt eller okunnigt ber utan wuḍū' [som skulle vara skyldig att utföra wuḍū' och be igen]?

[S]: Att inte utföra wuḍū' är en form av att överge en direkt order. Att utföra wuḍū' är en handling som har befallts. Människor är därför ansvariga för dess utförande. Medan najāsah hänvisar till det som är förbjudet. Människor är ansvariga för att befria sig från det. Som sådant kan engagemang i något förbjudet och övergivande av en order inte analogiseras med varandra.

Detta beror på att den som ägnar sig åt det som är förbjudet på grund av glömska eller okunnighet förlåts på ett sådant sätt att han och den som lyckas undvika det fullständigt är desamma i den meningen att de båda är fria från överträdelse. Vad gäller att överge en direkt order av glömska eller okunnighet, förlåts denna person likaså vid sitt övergivande av den och är till skillnad från den person som avsiktligt överger en direkt order som är syndfull. Denna person kan sedan kompensera och uppnå rättfärdighet genom att upprepa den aktuella handlingen på det sätt som befallts. Så lägg märke till den tydliga, uppenbart märkbara skillnaden mellan de två.

Med beaktande av detta, om en person skulle konsumera kamelkött men var okunnig om att köttet var från en kamel, eller om att konsumtionen av sådant kött ogiltiggjorde wuḍū', eller han visste att det är ett ogiltigförklarande element men glömde att utföra wuḍū' efter att ha konsumerat det, eller glömde att han hade ätit det, så ställer han sig upp och börjar be, men sedan inser han sitt tillstånd, måste han upprepa sin ṣalāh. Detta beror på att frågan här rör övergivandet av en order vilket är i motsats till frågan om najāsah som rör engagemang i det som är förbjudet. Detta är den korrekta åsikten i denna fråga. Det är också den

ståndpunkt som Shaykh al-Islām Ibn Taymiyyah (رحمه الله) intagit, och har också berättats från Imām Aḥmad.

Slutnoter:

¹ Autentisk: berättad av al-Bukhārī: 175 och Muslim: 362.

² Autentisk: berättad av Abū Dāwūd: 650 och betygsatt autentisk av Shaykh al-Albānī. Se Sunan Abī Dāwūd redigerad av Muḥī al-Dīn ‘Abd al-Ḥamīd.

Källa: Al-Sharḥ al-Mumti’ 2: 230-234